

HỒI THỨ TƯ

NHỮNG TRÒ BIẾN ẢO TRONG QUÁN RƯỢU

Lâm Chấn Nam trong lòng rất là phiền não, thấy Trần Thất rắc rối hoài, ông tức mình đẩy gã một cái khá mạnh, hất lùi lại mấy bước đánh "bình" một tiếng, gã ngồi phệt xuống đất.

Lâm Bình Chi quát lên:

- Người đừng nói nhăng nũa để gia gia ta khỏi nổi nóng.

Lâm Chấn Nam hai tay chấp đũa sau lưng, bước lui rồi lại bước tới trong nhà hoa sảnh, lăm bắm một mình:

- Hai cái đá hậu này nếu đúng là "Bách biến ảo thoát", thì e rằng... dù không phải là con cháu Dư quán chủ cũng là người có liên quan đến phái Thanh Thành.

Ông gật đầu mấy cái tỏ ra đã có chủ ý rồi cất tiếng gọi:

- Mời Thôi tiêu sư và Lý tiêu sư vào ngay!

Thôi, Lý là hai vị tiêu sư trước nay làm việc rất ổn thỏa, lại là những tay lão thành, chắc chắn nên được lòng tin cậy của Lâm Chấn Nam.

Hai người thấy Trịnh tiêu đầu chết một cách đột ngột, Sử tiêu đầu lại mất tích, thì biết ngay có chuyện rồi, liền đến châu chực ngoài sảnh đường. Vừa nghe tiếng Lâm Chấn Nam gọi, hai người liền chạy vào.

Thôi tiêu đầu nói ngay:

- Tổng tiêu đầu! Sử tiêu đầu không có lời cáo biệt, bỏ đi một cách đột ngột thì e rằng trong vụ này có điều ngoắt ngoáy. Thuộc hạ đã đến phòng y tra xét thì thấy còn nguyên, y không đem theo một vật gì đi hết, dưới gối còn hai mươi mấy lạng bạc nữa, mới thật là kỳ. Không phải sau khi có việc xảy ra, thuộc hạ mới nói là mình đã tiên liệu rồi. Ngày thường cứ thấy y lén lén lút lút, thuộc hạ đã ngấm ngấm lưu tâm dò xét mà không sao tóm được tang chứng y có ý mưu toan điều gì.

Lâm Chấn Nam nói:

- Thôi tiêu đầu! Tiêu đầu mời Triệu tiêu đầu, Chu tiêu đầu, Tưởng tiêu đầu ra cửa bắc rượt theo Sử tiêu đầu ngay tức khắc. Nếu gặp y thì tìm lời khôn khéo khuyên y trở về. Dù có xảy ra việc gì quan trọng đến đâu, ta cũng nhất định tìm cách giải quyết cho y, không có điều gì đáng ngại cả.

Thôi tiêu đầu hỏi lại:

- Giả tỷ y nhất định không chịu trở về, có nên dùng biện pháp cứng rắn hay không?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Sử tiêu đầu là người tâm cơ linh mãnh, hiểu biết thời vụ. Y thấy chúng ta phải những bốn người rượt theo thì biết ngay ở vào tình thế song quyền không khôn định bốn tay, dù muốn, dù không y cũng quay về, đừng động thủ hay hơn. Nếu rượt theo không kịp thì thẳng đường chạy tới Triết Giang, Giang Tây đưa tin vào các phân cục này để họ hiệp lực viện trợ ngăn chặn giùm. Tiêu đầu bảo bốn vị kia đến phòng thủ

quỹ lấy trăm lạng bạc cầm đi làm tiền lộ phí. Thôi tiêu đầu dạ một tiếng rồi chạy đi. Giữa hán và Sử tiêu đầu xưa nay tuy bằng mặt mà chẳng bằng lòng. Nay hán thấy tổng tiêu đầu mở cờ giống trống đi đuổi Sử tiêu đầu gắt gao thì trong lòng ngấm ngấm đắc ý vội chạy đi báo cho mọi người.

Lâm Chấn Nam bụng bảo dạ:

- Hán tử người Tứ Xuyên bị giết đó là ai? Ta phải thân hành tới đó coi xem mới được.

Ông chờ Thôi tiêu đầu chạy đi truyền tin cho những người kia xong trở về, liền nói:

- Chúng ta đi làm việc này. Nhị vị Thôi, Lý cùng hài nhi và Trần Thất hãy đi theo ta.

Năm người cưỡi ngựa chạy ra cửa bắc, may mà cửa thành chưa đóng, đoàn người ra khỏi cửa thành chạy thẳng lên hướng bắc.

Lâm Chấn Nam hỏi:

- Tửu quán đó ở đâu? Hài nhi đi trước dẫn đường.

Lâm Bình Chi vọt ngựa đi lên trước, Trần Thất khiếp sợ suýt nữa ngã ngựa. Gã la lên:

- Chúng ta đến tửu quán đó ư?... Tổng tiêu đầu! Nơi quỷ quái đó... bất luận thế nào cũng không nên tới nữa. Con ác quỷ Tứ Xuyên... đang chờ ở đó... Chúng ta đi tìm cái chết hay sao?

Lâm Chấn Nam nói:

- Lý tiêu đầu! Gã Trần Thất mà còn nói đến chữ "Quỷ" thì tiêu đầu quát cho gã một roi để đầu óc gã tỉnh táo lại.

Lý tiêu đầu vừa cười vừa đáp:

- Dạ, dạ!

Rồi hán giơ roi ngựa lên, quay lại hỏi Trần Thất:

- Trần Thất! Người đã nghe rõ chưa?

Chẳng mấy chốc năm con ngựa đã đi tới trước tửu quán thì thấy cửa quán đóng chặt.

Lâm Bình Chi chạy lại gõ cửa, la gọi:

- Tát lão đầu! Tát lão đầu mở cửa mau!

Chàng vừa gõ cửa vừa gọi hồi lâu vẫn chẳng thấy ai thưa. Trần Thất khẽ nói:

- Lão già đó cùng cô bé kia nhất định... chết rồi... Con ác quỷ Tứ Xuyên...

Gã vừa nói đến chữ "quỷ", Lý tiêu đầu khẽ quát roi ngựa vào vai gã một cái.

Trần Thất liền nói:

- Tiêu đầu có đánh tiểu nhân cũng bằng vô dụng. Tiểu... nhân đi về đây, không làm nghề này nữa, được chăng? Thà rằng chẳng được ăn cơm Phước Oai tiêu cục nữa còn hơn ở lại đây lúc nào nguy hiểm lúc ấy.

Lý tiêu đầu khẽ bảo gã:

- Người về cũng không sao. Có điều con ác quỷ Tứ Xuyên thấy tổng tiêu đầu là khiếp vía, chẳng khi nào dám trêu vào tay ông. Một mình người ra về, ác quỷ nó đón đường thì người bỏ đời.

Trần Thất vừa kinh hãi vừa tức giận nói:

- Tiêu đầu nói đùa đấy chứ?

Nhưng gã không dám ra về một mình.

Thôi tiêu đầu vừa liếc mắt nhìn Lâm Chấn Nam, vừa đưa tay ra hiệu đẩy cửa.

Lâm Chấn Nam gật đầu.

Thôi tiêu đầu đập mạnh hai tay vào cánh cửa bật lên tiếng rầm rắc. Then cửa bị gãy, cả hai cánh cửa mở ra rồi tự động khép lại, xong lại mở ra. Cánh cửa đưa đi đưa lại như vậy bật lên thành tiếng kéo kẹt giữa lúc đêm hôm tịch mịch nghe mà phát ớn.

Thôi tiêu đầu đẩy cửa ra rồi kéo Lâm Bình Chi sang một bên, nghe ngóng không thấy động tĩnh gì mới bật lửa lên tiến vào trong nhà. Tiện thấy trên bàn có ngọn đèn dầu liền thắp lên cho sáng. Mấy người tìm hết trong ngoài một lượt mà chẳng thấy có một ai. Những chăn, đệm, bì, rương vẫn còn y nguyên chưa đem đi.

Lâm Chấn Nam gật đầu nói:

- Lão đầu thấy ở đây xảy ra án mạng, xác chết lại chôn trong vườn nhà lão, lão sợ phiền lụy nên bỏ đi rồi. Trần Thất! Người lấy xuống, cuộc ra đào tử thi lên coi!

Giả tử ngày thường Trần Thất đối với tổng tiêu đầu không một niềm kính sợ, không chừng lúc này gã dám liều mạng với ông. Bây giờ thấy ông bảo vậy, gã chỉ ngần ngừ một chút rồi rụt đầu lại nói:

- Thôi tiêu đầu! Lý tiêu đầu! Xin hai vị làm phúc bảo vệ cho tiểu nhân một chút. Đức Bồ tát sẽ phù hộ cho nhị vị cùng các bà năm nay sinh được thằng con mụ mẫm.

Thôi tiêu đầu bật cười mắng gã:

- Mẹ kiếp! Thằng lỏi này. Mi lại còn muốn phỉnh phờ bọn ta nữa ư? Ta cùng Lý tiêu đầu đã ba năm không về đến nhà thì ai mà sanh con mụ mẫm được?

Trần Thất ấp úng:

- Cái đó... cái đó...

Nếu là ngày thường thì gã còn nói nhiều nữa đấy, nhưng hiện giờ trống ngực gã đánh hơn trống làng, thì lòng dạ nào mà nói đùa?

Gã chậm chạp đi từng bước một ra vườn rau giờ cuốc lên bỏ xuống chỗ hòm qua đã chôn tử thi.

Trần Thất vừa cuốc được hai nhát, chân tay gã đã nhũn ra, cơ hồ không đứng vững, những muốn ngồi phệt xuống.

Lý tiêu đầu liền mắng gã:

- Đồ vô dụng này! Mi thật không đáng ăn bát cơm bảo tiêu.

Rồi một tay đón lấy cuốc một tay cầm đèn lồng đưa cho Trần Thất. Hắn cầm cuốc bỏ xuống cuốc đất lên. Tý lực Lý tiêu đầu rất mạnh. Hắn cuốc chẳng mấy chốc đã đào xuống huyết khá sâu. áo xác chết đã chìa ra. Hắn cuốc sâu thêm mấy nhát nữa rồi luồn lưỡi cuốc xuống dưới tử thi giạt mạnh một cái kéo ngay được tử thi lên mặt đất.

Trần Thất quay đi không dám nhìn xác chết.

Bỗng nghe bốn người kia bật lên tiếng la hoảng. Trần Thất giật mình kinh hãi, sấn tay đánh rớt đèn lồng xuống đất tắt phụt. Trong vườn rau liên tối đen như mực.

Lâm Bình Chi cũng thất đảm chàng nói líu lưỡi:

- Rõ ràng... đêm qua chôn xác... người Tứ Xuyên, mà sao... sao...

Lâm Chấn Nam ngắt lời:

- Thế này thì kỳ thật! Té ra mình trách oan lão. Hãy thắp đèn lên đã!

Thôi tiêu đầu liền bật lửa thắp đèn lồng.

Lâm Chấn Nam cúi xuống nhìn tử thi hồi lâu rồi nói:

- Người lão cũng không có thương tích chi hết, bị chết giống hệt hai người kia.

Trần Thất thấy Lâm Chấn Nam nói vậy, gã đánh bạo quay lại nhìn xác chết. Đột nhiên gã la thất thanh:

- Sử... tiêu đầu!... Sử... tiêu đầu!...

Nguyên cái xác vừa quật lên đó là thi thể Sử tiêu đầu, còn xác chết hán tử người Tứ Xuyên chôn trước đã không cánh mà bay đi mất rồi.

Lâm Chấn Nam nói:

- Lão chủ quán họ Tát, nhất định có chuyện gì trong vụ này rồi.

Nói rồi, ông hấp tấp giạt lấy đèn lồng chạy vào nhà tra xét, ông sục sạo từ vò rượu, chảo gang trong bếp cho chí những bàn ghế trong phòng khách rất kỹ càng mà chẳng thấy chi khác lạ. Thôi, Lý hai vị tiêu đầu cùng Lâm Bình Chi cũng chia nhau đi tìm kiếm khắp nơi.

Đột nhiên Lâm Bình Chi la lên:

- úi chà! Gia gia lại đây mà coi.

Lâm Chấn Nam nghe tiếng gọi liền chạy tới thì thấy cậu con đang đứng trong phòng thiếu nữ. Tay chàng cầm cái khăn tay màu lục.

Lâm Bình Chi nói:

- Gia gia! Một cô gái nhà nghèo làm gì có của này.

Lâm Chấn Nam đưa tay ra đón lấy coi thì một mùi hương thơm thoang thoảng đưa lên mũi. Chiếc khăn tay cầm thấy mềm nhũn, mát rượi và hơi nặng, hiển nhiên bằng thứ voan thượng hảo hạng, viền xung quanh ba đường tơ màu lục. Góc khăn thêu một đóa hoa mai, sắc vàng rất tinh vi.

Lâm Chấn Nam hỏi:

- Cái khăn tay này tìm được ở đâu?

Lâm Bình Chi đáp:

- Hải nhi thấy ở góc trong gậm giường. Chắc lúc rời khỏi nơi đây, họ hốt hoảng thu thập đồ đạc vội quá đánh rơi rồi không trông thấy.

Lâm Chấn Nam cầm đèn lồng cúi xuống gậm giường soi xem thì không thấy vật gì nữa. Ông toan đứng lên, bỗng để mắt tới trong góc phòng có một vật nhỏ xiu phát ra ánh sáng lờ mờ. Ông liền bảo Lâm Bình Chi:

Hình như kia là một hạt minh châu, người thử lượm lên coi!

Lâm Bình Chi liền chui vào gậm giường lượm lấy rồi nói:

- Quả nhiên là một hạt châu.

Đoạn chàng đặt hạt châu vào trong lòng bàn tay phụ thân.

Hạt châu này không lớn mấy, chỉ bằng hạt đậu xanh, nhưng ánh sáng rất xinh đẹp, thân hình hạt châu rất tròn trĩnh, tinh vi.

Lâm Chấn Nam làm nghề bảo tiêu gia truyền, mắt ông đã thấy trân châu bảo ngọc không biết bao nhiêu mà kể, nên vừa nhìn ông đã biết ngay hạt châu này để khảm vào cành hoa hoặc bông tai bị rớt ra. Có điều hạt châu nhỏ bé này cũng chẳng lấy gì làm quý trọng cho lắm. Nhưng nếu bao nhiêu đồ trang sức đều giắt bằng hạt châu này thì giá trị không phải tầm thường.

Lâm Chấn Nam lại từ từ chuyển động bàn tay cho hạt trân châu lăn đi lăn lại, ông ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi Lâm Bình Chi:

- Có phải người đã nói là cô gái bán rượu đó, tướng mạo rất xấu xa, áo quần bằng vải thường chẳng có gì xa hoa? Không hiểu thị ăn mặc có sạch sẽ, gọn gàng không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Lúc đó hải nhi cũng không để ý, nhưng không ngửi thấy mùi ô uế. Nếu quần áo cô ta dơ dáy thì lúc cô ta lại gần rót rượu, tất nhiên hải nhi phải biết.

Lâm Chấn Nam quay lại hỏi Thôi tiêu đầu:

- Thôi lão! Theo ý lão nhận xét thì vụ này ra sao?

Thôi tiêu đầu đáp:

- Thuộc hạ nhận thấy cái chết của Sử tiêu đầu, Trịnh tiêu đầu và Bạch Nhị nhất định có liên quan đến lão già và cô bé trong quán. Chắc hai người này đã hạ độc thủ.

Lý tiêu đầu cũng nói:

- Hai gã người Tứ Xuyên kia có lẽ cùng một phe với hai người trong quán rượu đây. Không thể thì sao họ lại đem xác chết đó đi?

Lâm Bình Chi nói xen vào:

- Rõ ràng gã họ Dư đã có cử chỉ vũ nhục cô bé kia. Bọn họ không thể cùng một phe với nhau được.

Thôi tiêu đầu nói:

- Thiếu tiêu đầu còn có chỗ chưa rõ. Lòng người trên chốn giang hồ hiểm độc khôn lường. Bọn họ thường giương cạm bẫy để người ngoài chui vào. Có khi hai

người cùng bọn giả vờ đánh nhau để người thứ ba đến khuyên can, rồi hai người đó quay lại hợp lực với nhau để đối phó với người đến khuyên can. Chuyện này thường xảy ra luôn. Chúng ta hãy kêu Trần Thất vào hỏi coi.

Rồi hắn lớn tiếng gọi:

- Trần Thất! Trần Thất! Hãy qua bên này mau!

Lý tiêu đầu gọi luôn mấy tiếng, vẫn không thấy Trần Thất thưa. Hắn mắng luôn:

- Mẹ kiếp! Thành lỏi Trần Thất không chừng khiếp quá ngất đi rồi.

Hắn chạy ra nhà khách, chẳng thấy bóng Trần Thất đâu. Hắn xuống cả nhà bếp tìm cũng không thấy gã.

Cha con họ Lâm cùng Thôi tiêu đầu sinh lòng ngờ vực cũng ra ngoài tìm kiếm.

Lâm Bình Chi nói:

- Chắc gã sợ ma, nên chạy về trước rồi.

Thôi tiên sinh tức mình la lên:

- Thành lỏi kia! Sáng mai chúng ta sẽ cho mi biết đời. Quân chó biến nhanh thế!

Rồi hắn lớn tiếng gọi:

- Trần Thất! Trần Thất!...

Hắn vừa gọi vừa đi thẳng ra vườn rau. Đột nhiên hắn la hoảng:

- Ô hay!.. Sử... Sử tiêu đầu đâu rồi?

Lâm Chấn Nam cầm đèn lồng chạy vội ra vườn rau. Thi thể Sử tiêu đầu vừa để bên cạnh huyệt, bây giờ không thấy đâu nữa. Ông kinh hãi vô cùng, cầm đèn soi tứ phía vẫn chẳng thấy gì.

Lâm Bình Chi đột nhiên la gọi:

- Gia gia! Gia gia lại đây mà coi...

Lâm Chấn Nam nhìn theo ngón tay chàng trở thì chỗ huyệt mai táng Sử tiêu đầu bây giờ đã san bằng đi rồi. Ông giật mình kinh hãi nói:

- Thế này thì lạ thật! Chẳng lẽ Trần Thất lại bỏ tử thi Sử tiêu đầu xuống huyệt lấp đất đi ư?

Ông liền đặt đèn lồng xuống đất, cầm cuốc đào lên. Quả nhiên, ông cuốc chẳng mấy chốc, lưỡi cuốc đã đụng vào thân người mềm nhũn. Ông móc đất lên, vừa trông thấy vạt áo, ông liền phát run, vì Sử tiêu đầu mặc áo xanh thâm, mà người dưới đất lại chìa ra vạt áo đen.

Ông vội bàn đất trên mặt xác chết ra. Cả bốn người đều bật lên tiếng la hoảng, lùi lại một bước. Nguyên xác chết chôn trong huyệt là Trần Thất chứ không phải Sử tiêu đầu.

Lâm Chấn Nam định thân lại một chút rồi túm ngực Trần Thất lòi lên. Ông đưa tay sờ mặt mũi gã thấy còn hơi nóng, nhưng sờ đến mũi thì đã tắt thở, và xem đến tâm mạch, thì trái tim cũng ngừng đập rồi. Lâm Chấn Nam rút trường kiếm ra, nhảy vọt qua bức tường thấp bao quanh vườn rau.

Hai vị tiêu đầu họ Thôi và họ Lý tuy theo Lâm Chấn Nam đã lâu năm, mà chưa từng thấy ông rút kiếm ra bao giờ. Lúc này chúng thấy ông rút kiếm nhảy vọt đi nhanh như mèo, đều khâm phục bụng bảo dạ:

- Tổng tiêu đầu đã nhiều tuổi rồi mà còn lanh lẹ như vậy, võ thuật gia truyền của nhà họ Lâm quả nhiên phi thường.

Thôi tiêu đầu rút cây thương bên mình ra, ngó Lâm Bình Chi nói:

- Thiếu tiêu đầu! Định nhân ở gần đây, nên rút kiếm ra đề phòng đi.

Lâm Bình Chi gạt đầu, rút trường kiếm ra, chạy về phía cổng trước.

Dưới ánh trăng mờ mờ, chàng ngó thấy trên lưng con ngựa trắng của mình buộc dưới gốc cây có người ngồi chễm chệ. Chàng liền chống kiếm tiến lại gần quát hỏi:

- Ai?

Đồng thời phóng kiếm ra chiêu "Lưu tinh cản nguyệt" đâm tới, mà người kại vẫn không nhúc nhích.

Khi mũi kiếm của Lâm Bình Chi đâm gần chạm vào trước ngực hắn, liền ngừng lại không đâm vào nữa. Chàng xoay bằng lưỡi kiếm lại đập tạt ngang một cái. Người kia liền té huych xuống đất.

© HQD

HỒI THỨ NĂM

HAI CHỤC TIÊU ĐẦU UỐNG MẠNG THEO

Ánh trăng soi vào mặt thấy người này nước da vàng ửng, lại có chòm râu dê. Lâm Bình Chi định thần nhìn kỹ lại thì chính là thi thể Sử tiêu đầu. Chàng liền lớn tiếng gọi:

- Gia gia! Gia gia lại đây mà coi!

Cả Lâm Chấn Nam lẫn Thôi, Lý tiêu đầu cùng nghe tiếng gọi chạy đến.

Lâm Chấn Nam cười lạt nói:

- Lũ chuột nhắt này lớn mặt thiệt.

Rồi ông lớn tiếng hỏi:

- Ông bạn là cao nhân phương nào đã quang lâm phủ Phúc Châu? Nếu phải là anh hùng hảo hán thì sao không xuất hiện, tội gì phải lén lút, nấp nánh mà lòm trò cười như vậy?

Ông kêu luôn hai lần, nhưng bốn bề lặng ngắt, không một tiếng cười.

Thôi tiêu đầu khẽ nói:

- Chân tay người này thật là thần tốc phi thường. Chúng ta chỉ vào nhà trong khoảnh khắc mà ở ngoài này hắn đã làm nên lắm chuyện.

Lâm Chấn Nam nói:

- Chắc bọn này không phải chỉ có một người đâu.